

NETTISWINGI

SALO GOLFIN PUOLUEELLINEN ÄÄNENKANNATAJA 1/2010

Talvimatkailunumero

**Sloveniasta Thaimaaseen ja
Scotlannista Arabiemiraattiin**

Hyvät Salo Golfin jäsenet!

Harvinaisen runsaslumisen talven jälkeen olemme orientoitumassa uuteen golfkauteen.

Viime vuonna kenttä saatiin pääsiäiseksi auki, joka olikin meille aikamoinen menestys kävijämäärän suhteen. Tänä vuonna pääsiäinen oli viikkoa aikai-

semmin, joten runsaslumisesta talvesta johtuen ei ollut mitään toiveita saada kenttää avatuksi pääsiäisen pyhiksi. Kaikesta huolimatta avasimme kentän tänä vuonna päivää aikaisemmin (9.4.2010), kuin viime vuonna (10.4.2009). Ensimmäisenä viikonloppuna pelaajia oli reilut 300, joista noin puolet oli vieraspelaajia.

Talvikausi on sujunut erilaisten aktiviteettien merkeissä

Saimme ensimmäistä kertaa tänä talvena kiertää kenttää latukoneen tekemissä latu-urissa. Hiihtolenkki tuntui olevan tosi suosittu (4,1km). Aika-ajoin tuntui olevan jopa pientä ruuhkaa, hyvä niin.

Peruskuntaa paranneltiin taas Salohallin kuntosalilla sankoin joukoin. Oli todella ilahduttavaa nähdä, että tämä niin tärkeä asia on saanut hyvän suosion. Lihaskunnon ylläpitäminen ja kehittäminen onkin tärkeää talvikauden aikana, jotta jaksamme paremmin pelailla ja sitä kautta enemmän nauttia rattoisista pelihetkistä kentällä.

Tammikuussa käynnistyi Salohallissa perinteiset ohjatut, pron vetämät lajiharjoitukset. Kaikki ryhmät olivat lähes "täysiä". Tämä osoittaa sen, että talven aikana tapahtuva lajiharjoittelu on kiinnostavaa ja myös tärkeää valmistauduttaessa tulevaan kauteen.

Alkavan kauden toimintasuunnitelmien valossa näyttää siltä, että eri toimikuntien toiminta tulee olemaan aktiivista edellisten vuosien tapaan. Klubi- ja senioritoimikunta järjestää kesän aikana klubi-iltoja ja pelimatkoja. Seniorit osallistuvat taas Varsinais-Suomen seni-oriliigaan, jossa voitto viime vuonna tuli Salo Golfille. Mukanahan tässä on taas 10 Lounais-Suomen seuraa. Perinteiset seura- ja ystävyysottelut ovat tänäkin vuonna ohjelmassa. Junioreiden Golfkoulun toiminta jatkuu aktiivisena edellisvuosien tapaan.

Toivotan teille kaikille mukavia kierroksia kaudelle 2010

Nähdään klubilla

Heikki

Ladykapteeni linjoilla

Tervehdys jäsenistölle näin kauden alkaessa. Talvikausi on mennyt jäitä rikkoessa, eli avantouintia on tullut harrastettua ja kilpailtu on aivan MM-tasolla. Tänä vuonna kisat pidettiin Bled'ssä. Bled sijaitsee Slove-

nian pohjoisreunalla, vain 30 km päässä Itävallan rajasta vuoristossa. Todella kaunis ja siisti paikka. Järven keskellä on pieni saari, jossa on kirkko, jonne pääsee vain veneellä. Aivan järven läheisyydessä on laskettelukeskus, kaksi golfkenttää, järvellä soutustadion ja järven ympärillä lukuisia hotelleja ja hienoja huviloita. Avantouinnin MM-kisojen aikaan (22.-24.1.2010) ilma oli noin -5 astetta, sumuinen, järven vesi ei ollut jäässä, veden lämpötila oli 3-4 astetta ja lunta oli 15-20 cm. Osallistujia oli yhteensä yli 700 ja suomalaisia 400, joista Salon seudulta 35 reipasta kilpailijaa ja huutosakkilaista.

Meidän joukkomme ei tänä vuonna mitaleita saanut, mutta tärkeintähän oli päästä osallistumaan ja viihtymään muiden kylään veteen hurautaneiden kanssa.

Pirkko Määttä

Sueno by Belek

Kilpailuvietini sai viime syksynä vallan ja valitsimme (lausutaan: valitsin) kevään kohteeksi Sun Golfin kilpamatkan Belekiin. Olimme saaneet Suenon golfhotellista jo tuttavamme kautta kehuja ja kun ajankohtakin osui suunnitellulle maaliskuun viimeiselle viikolle, oli päätöksenteko helppoa.

Viikon peliohjelma tuli hyvissä ajoin ja lähtöajat sijoittuivat mukavasti heti aamiaisen jälkeen.

Ensimmäisen aamun pelikierroksen alku oli tosin hieman kiireinen, sillä lentomme oli pari tuntia myöhässä ja tulimme hotellille vasta aamu viideltä, mutta kaikki olivat kuitenkin ajoissa paikalla.

Yllä: Shoot-out kisa hotellin puttigreenillä. Oik: 19. tee, taustalla Pinesin 9. greeni
Päiväunet kylläkin maistuivat heti kierroksen jälkeen. Hotellin laadukas allasosasto, höyry-, turkkilais- ja pohjoismaisine saunoineen, tarjosi hienon rentoutuspaikan kierroksen jälkeen. Tilassa oli myös erillinen rauhoittumishuone, jonka hiljainen taustamusiikki ja mieto suitsukkeen tuoksu veivät miellyttävästi unen maille.

Sueno hotelli-/golfkompleksi sisältää kaksi 18-reiän laadukasta kenttää, Pines ja Dunes, joista Pines on pitkäkkö, keltaisilta 6013 metriä, kun sitä vastoin Dunes on vain 5282 metriä. Dunes on kuitenkin tehty muodoltaan sellaiseksi, ettei pitkällyntienkään pääse siellä juhlimaan, vaan tarkka rautapeli on Dunesin vaatimus. Hotellin vieressä oli "maailman suurin" puttigreeni, joka oli rakennettu osin rinteeseen, joten siinä saattoi harjoitella kaikkia mahdollisia tilanteita varten. Viikon puuhamiehet Tumpi ja Mikko olivat järjestäneet heti toisen päivän illalle shoot-out kisan kyseiselle harjoitusgreenille. 40 pelaajan kisa eteni reippaasti ja puolessatoista tunnissa olivat parhaat selvillä ja kuohuviinit jaettu finaalikolmikolle. Kahden harjoituskilpailupäivän jälkeen oli ansaittu lepopäivä ja keskiviikkona pelasimme lähellä olevalla KayaGolfin kentällä. Oli erikoista havaita, että vaikka kenttä oli asiallinen, ei sen ympärille rakenteilla olevia asuintaloja ja suurehkoa hotellirakennusta oltu saatu kuntoon. Asiasta tietävät osasivat kertoa, että rakennusluurangot olivat olleet jo muutamia vuosia samassa tilassa. Tuntui, että kohde toimi pelkkänä greefee-kenttänä. Laman ajan jäljet näkyvät pitkään siellä, missä markkinointi on jäänyt puolitiehen.

Torstaina alkoivat tositoimet. Pelasimme pistebogey´a ja kenttänä oli Pines. Olin matkassa uusilla raudoilla ja hirveällä hookilla ja tuloksen saattoi arvata. Onneksi ei ollut cut´ia, vaan kaikki jatkoivat seuraavana päivänä. Marita oli naisten sarjassa iskuetäisyydellä kolmantena.

Perjantain lähdöt olivat käännettyssä järjestyksessä, kenttänä Dunes ja kaikki pelasivat meille jaetuissa sinisissä pelipaidoissa. Tuo yli neljäkymmenen sinipaidan joukko oli 19. tiillä komea näky. Tuon päivän hyvät hetket pelillisesti jäivät pariin

Sinipaidat terassilla, edessä Tumpppi ja Mikko hoitamassa tulospalvelua

ekareikään ja viimeiseen, saarigreeniin päättyvään par neloseen, johon sain hyvän avauksen jälkeen lyödä rautakasilla lipulle ja uskokaa tai älkää, melkein birdie! Perjantai-illalla oli iltajuhlat ja palkintojen jako läheisessä kylässä, josta Tumpppi ja Mikko olivat käyneet varaamassa koko ravintolan käyttöömmek. Illan viihdyttäjinä olivat Olli Ahvenlahti muusikkoystävänsä kanssa ja laulajana sekä stand-up koomikkona oli vääräleukainen Juha Laitila. Juhan Elvis imitaatio sai ravintola-

väenkin innostumaan. Kun piikkikin oli auki, ei illan onnistumisesta ollut epäselvyyttä.

Viikon parhaat golffarit iltajuhlalla

Lähtöpäivänä lauantaina oli koko päivä vielä käytettävissä, joten poikkesimme Belekin kylässä olevaan Hamam-kylpylään. Kunnon “pesu ja vahaus” ja loppuun vielä vitamiiniöljyhieronta, kaikki vain 28 e. Suosittelen!

Yhteenvetona toteaisin, että tämäntyylinen aktiiviloma, “avaimet käteen”-periaatteella, oli meille ainakin mieluista kokomus. Matkalla oli mukana pelaajia, jotka olivat käyneet näillä kilpailumatkoilla jo puolen tusinaa kertaa ja kyselivät jo kovasti, missä ensi vuonna tavataan. Oppaamme tiesivät kertoa, että ensi vuoden Sun Golf- kilpamatka tehdään helmikuussa Ras al Khaimah´iin, Arabi-emiraatteihin. Sikäli mukavaa, että Elina Koskisen matkakertomus on kyseisestä kohteesta ja löytyy myös tästä Netti-Swingistä pari sivua myöhemmin.

Jari ja Marita Jaatinen

Muistiinmerkitöjä pieneltä saarelta

Kyseessä ei kuitenkaan ole Bill Brysonin mainio kirja Englannista amerikkalaisen silmin, ei myöskään reissu Madeiralle, vaikka pienen saaren tunnusmerkit siihen hyvin sopisivatkin. Ei, tällä kertaa kutsu kävi Skotlantiin, St. Andrewsiin, jossa pidettiin 20. Referee School tuomarikoulutus. Teittisen Artoa lainaten "menet sinne sääntötestiesi tulosten johdosta tai niistä huolimatta". Mukana matkassa olivat Vatasen Osmo ja Karhun Ville, eli turvallista seuraa on tarjolla.

Matka golfin Mekkaan on aina elämys. Näin oli siitäkin huolimatta, että Skotlannissakin on ollut kova talvi ja pelaaminen jäi jo etukäteen haaveeksi. Edinburghin lentoasemalla vastassa oli pikkubussi, johon mahtuivat meidän lisäksi Belgian ja Taipeiin edustajat. Vasemmanpuoleinen liikenne teki matkanteosta mielenkiintoisen. Reilun tunnin kuluttua olimme St. Andrewsissa ja tie meni melkein vanhan kentän vierestä. Hotelliin oli kuitenkin vielä matkaa, parin mailin päässä rannan tuntumassa oli suuri linnamainen Fairmont hotelli, jossa mukava takkatuli tervehti aulassa sisään tulijoita. Huoneisiin ja odottelemaan illan ohjelmaa, yhteistä tervetuloillallista. Sitä ennen oli pakko vilkaista hotellin kahta kenttää, aitoja linksejä kumpikin.

Kaikkiaan osallistujia oli 76 yli 30 maasta, Australiasta Tansanian kautta Kanadaan. Lisäksi tulivat tietenkin isännät, R&A:n toimitusjohtaja Peter Dawsonista ja klubin kapteeni Colin Brownista aina vanhempaan tuomariin Andy McFeein saakka. Omassa pöydässäni sattui istumaan juuri Peter Dawsonin lisäksi tuomareita Bangladeshistä, Norjasta, Irlannista ja Taiwanista. Norjan Gunnarilla oli ehtymätön varasto juttuja suomalaisista nimeltä Pekka ja Toivo...

Seuraavan päivän ohjelmassa oli sääntödemot eri tilanteissa: suureen saliin oli tehty viisi osastoa aina viheriöistä bunkkereihin (bunkkeri oli asianmukaisesti tehty turvereunoja ja hiekkaa myöten). Meidät oli jaettu neljään ryhmään, jotka kiersivät näitä rasteja. Iltapäivällä seurasimme videoita eriskummallisia tapahtumia Toureilta ja jouduimme antamaan omia ratkaisumalleja aika kinkkisiin tilanteisiin. Loppuilta oli varattu opiskelua varten, seuraavana aamuna oli viisiosainen sääntötesti, jossa kahdessa osiossa sai jopa käyttää sääntökirjaa. Aikaa oli varattu kaksi ja puoli tuntia, joka ei 70 kysymykseen ja kuuden reiän tapahtumiin nähden ollut lainkaan liikaa. Onneksi näitä on pidetty Suomessa jo useana vuotena, muuten ajan hallinnasta olisi tullut yhtään mitään. Mielenkiintoisen näköisiä olivat kiinalaisten ja japanilaisten Decisionit, joissa oli eri värein lisätty valtavasti omia merkintöjä pitkin reunuksia.

Kokeen jälkeen pääsimme tutustumaan vanhaan kenttään (pelaamaankin olisi voinut mennä, ei yhtään pakkasta) ja klubitalon vieressä olevaan golfmuseoon. Museossa oli kuvattu erinomaisesti pelin ja välineiden historiaa aina alkuperäistä sääntökirjaa eli kahta käsin kirjoitettua paperiarkkia myöten. Mielenkiintoisia olivat myös huippupelaajien käsien asennosta tehdyt pronssivalokset, omat kädet hävisivät koossa Arnold Palmerille mennessä.

Viimeisenä päivänä saimme erinomaisia ohjeita mailojen, pallojen ja pelivarusteiden sääntöjen mukaisuuden tarkistamiseen ja vielä kentän viritysohjeet suurilla kilpailuilla varten. Pari videota kertoi säälimättömästi, miten kova tuuli muutti etukäteissuunnitelmat täysin ja lähestymiset lipulle joutui tekemään kuusikin kertaa, kun pallo lähti aina liikkeelle tuulen ansiosta.

Mielenkiintoisin ja jännittävin osa oli tuomarointi. Jokainen pääsi kolme kertaa antamaan oman ratkaisunsa hyvin näyteltyihin tilanteisiin, joissa pelaaja pyysi tuomarin apua. Tuomarointi arvioitiin asiallisuuden, vakuuttavuuden, sääntöjen tuntemisen ja pelaajan oikeuksien kunnioittamisen näkökulmista. Jouduin hillitsemään kiukkuista pelaajaa, jonka mielestä koko kilpailu olisi pitänyt keskeyttää sateen takia ja viheriölläkin oli tilapäistä vettä pallon edessä. Toisella kertaa pelaajan pallo oli pyyhkeen päällä ja pyyhkeen alta paljastui iso hämmähäkki. Kolmannella kerralla pallo oli puussa ja pelaaja oli jo aikeissa ravistaa puuta saadakseen pallonsa takaisin. Karhun Villeltä pelaaja pyysi sääntökirjaa nähdäkseen, mihin tuomio perustui, johon Ville tynesti totesi, että totta kai, kirja vaan on suomen kielellä... jonka jälkeen Serbian Živorad Nikolić ehdottomasti vaati saada suomenkielisen sääntökirjan itselleen selvittääkseen hankalista tilanteista.

Kurssin ja illan aikana sai tutustua moneen mielenkiintoiseen eri puolista maapalloa...

... mitä helpotti runsas mutta monipuolinen juomatarjoilu

Viimeinen illallinen oli St. Andrews sin klubilla, jossa alkumaljat juotiin suuressa salissa, johon kaikki eivät ihan mahtuneet. Sama huone palveli myös pukuhuoneena, salin seinustoilla oli nimetyt pukukaapit osalle jäsenistöä. Peter Dawson kertoi, että erään kaapin haltija oli kuollut ja kaappi päätettiin vuokrata eteenpäin. Kaapista löytyi luuranko, jonka kaulassa oli kultamitali tekstein "The Champion of Hide and Seek in St. Andrews". Aika veijareita.

Peter Dawsonin paikkaa on kokeiltu

Tuomariterveisin

Kari Bastman

GOLFIA SULTTAANIEN MAASSA

“Madame, your car!” Ennen kuin olin ehtinyt kissaa sanomaan niin bägini oli köytetty ystävällisen nuoren miehen toimesta golfauton takatilaan. Aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta, ruoho näytti vihreältä sametilta ympärillä avautuvilla väylillä ja madame tunsu itsensä hivenen myrtyneeksi. Vaikka golfautoilu onkin minusta hauskaa, olin kuvitellut käveleväni suurimman osan pelipäivistä. “Mitä kuntoilu tämä on olevinaan”, jupisin itsekseni, “mä ainakin haluaisin kävellä”. En olisi voinut olla enempää väärässä.

Madame, your car !

Lämpötila nousi jok´ikinen päivä piirun alle kolmenkymmenen asteen. Kävelylenkkini vuoden aikana rajoittuvat aika tarkalleen niihin kertoihin kun kävelen pienen valkoisen pallon perässä, ja edellisestä kerrasta, lokakuusta v. 2009

oli jo jokunen kuukausi aikaa. Talviharjoitteluni lajin parissa on vieläkin olemattomampaa, edes telkkarista en ole puttailuja ihastellut, sen perästä kun Tiger Woods jäi tauolle. Ensimmäisen pelipäivän jälkeen kiitin taivasta siitä, ettei tarvinnut kävellä.

Ras al Khaimah on Arabiemiraattien pohjoisin emiirikunta, eikä hintataso sen golfkentillä ole likikään esim. Dubain tasoa, jossa green feetä ei nykyään taida saada alle 150 euron. Olin Aurinkomatkojen Sungolf-pelimatkalla, jossa hintaan sisältyi viisi green feetä, eli viikon aikana oli yksi välipäivä. Ryhmämme koostui tällä kertaa kuudesta miehestä (joista yksi oli matkanjohtaja) ja n. 13 naisesta. Olen ollut monella pelimatalla mukana joten tiedän, että tämä on harvinaisempi kokoonpano, yleensä matkoilla on paljon pariskuntia ja sukupuolijakauma suurin piirtein 50/50. Jotkut asiat eivät näillä reissuilla kuitenkaan muutu; yhteinen harrastus yhdistää, uusiin ihmisiin tutustuu ja joka kerta on hauskaa!

Ras al Khaimahissa on kaksi täysmittaista golf-kenttää, Tower Links ja Al Hamra Golf, jotka eivät minusta ratkaisevasti poikkea toisistaan. Kummallakin kentällä on paljon vettä, joskin Al Hamrassa vesiesteet ovat suurimmaksi osaksi sivuttaisia, eli jos lyönnit pysyvät suorina ei ongelmia kovin paljon synny. Tower Linksin viheriöt on erittäin hyvin suojattu joko bunkkereilla tai vedellä ja pahimmassa tapauksessa molemmilla. Tällä matkalla muodostui lentäväksi lauseeksi “muista hyökätä!” Juttu lanseerattiin jo ensimmäisenä päivänä Tower Linksillä, kun lähestymiset olivat niin haasteellisia, ettei ollut aavistuksen häivää sen paremmin taktiikasta kuin mailavallinnastakaan. Golf-selostajien suosikkilausahduksia tuntuu olevan “lähtekö hän hyökkäämään suoraan greenille” ja tästä mukailtiin oma hyökkäys-lausekkeemme. Toinen vaihtoehto olisi ollut tutumpi “silmät kiinni ja sinne vaan”...

Kumpikin kenttä on melko tasainen, mutta siirtymät ovat paikka paikoin hyvin pitkiä ja niistäkin saattoi päätellä, että kentät on suunniteltu autolla pelattaviksi. Useimpien golfkenttien ympäristöt ja maisemat ovat hyvin kauniita, mutta täällä niistä ei ole paljon mainittavaa. Klubirakennukset olivat komeita ja väylät griinit hienossa kunnossa, mutta Ras al Khaimahissa rakennetaan paljon, kuten kaikkialla Arabiemiraateissa, ja golfkenttien ympäristössäkin näkyi suurimmaksi osaksi rakennustyömaita. Al Hamran ympäristöön oli rakennettu mittaamattoman pitkä rivistö loma-asunnoiksi tarkoitettuja pikku taloja, jotka näyttivät kaikki olevan tyhji-

lään. Pohdimme sitä, mistä niihin on tarkoitus saada asukkaita ja ostajia, koska paikalliset asukkaat eivät tunnu olevan innostuneita golfista, eikä kentillä ollut turistikiryhmiäkään kovin paljoa.

Klubirakennus on perinteistä rakennustyyliä

Pelimatkojen ohjelma on aina saman tyyppinen, eli joka päivä pelataan joko yksilö-, pari- tai joukkuekisa, leikkimielisesti tietysti (onko se edes golfissa mahdollista??). Tällä kertaa en päässyt osallistumaan pinkball-kisaan koska seurueemme ei ollut neljällä jaollinen, mutta sitä en kauheasti surrut kun muistin sen vastaavan kisan, jossa olin Fuerteventuralla aikoinaan mukana. Olin niin hermostunut, etten ennen k.o. pelipäivää saanut yöllä unta! Tällä reissulla kukaan joukkueista ei tuonut “pinkkiä” maaliin asti, paras joukkue hukkasi sen yhdeksännen väylän kiepeillä.

Joukkuekisaan saimme naisjoukkueen, joka ristittiin “Team Ruutuhameeksi”. Golfvaatteiden kauppa käy näillä reissuilla aina kuumana ja tämän kohteen yllätys oli varsin kohtuullinen hintataso pro-shopeissa. Meistä neljästä naisesta kahdella oli samanlainen hame, toinen tällä reissulla ostettu ja toinen Portugalista. Olen aina ollut sitä mieltä, että joukkuehenki siivittää loistaviin tuloksiin, niin nytkin, ja Ruutuhameet korjasi kisasta komean voiton. Voittoaikin mukavampaa oli se, että olimme

kaikki neljä tekemässä hyvää tulosta, ja mielialamme oli tosi korkealla.

Olin tästä joukosta ainoa, jolla oli ei-pelaava kumppani matkassa. Kaikilla reissuilla tähän asti on ollut muutamia ei-pelaavia mukana ja pelimatkojen tuotannossa mietitäänkin paljon sitä, että myös ns. tavalliset turistit viihtyvät kohteessa. Hotelli Hilton Ras al Khaimah, johon olimme majoittuneina, on hieno viiden tähden hotelli, mutta se sijaitsee keskellä “ei mitään”. Se sopii kohteeksi matkailijalle, joka arvos-

Al Hamra Golfin kenttä on tyylikäs ja haastava

taa hyviä palveluja hotellissa, aurinkoa, ihania rantoja ja kirkasta lämmintä merivettä. Pelimatkoilla on yleensä puolihoito ja vaikka en normaalisti pidä buffet-ruokailusta, niin täytyy sanoa, että ruoka tässä hotellissa on aivan loistavaa, monipuolista ja maistuvaa. Hotellin yhteydessä on kylpylä, joten kaikinpuolinen hemmotteluloma onnistuu siellä oikein hyvin.

Palasin kotiin todella rentoutuneena. Lähdimme aikaisin aamulla pelaamaan ja meille jäi ihanasti aikaa nauttia auringosta ja rantalomasta iltapäivisin. Kaikista pelimatkoistani olen eniten pitänyt Poriesista Portugalissa, mutta kokonaispisteissä Ras al Khaimah nousee hyväksi kakkoseksi.

Elina Koskinen

Kaksi tarinaa Thaimaasta

MASENTAVIA NAISIA THAIMAASSA

Olin Rantasen Anna-Kaijan ja Sepon kanssa seuraamassa naisten LPGA Tourin kilpailua Honda PTT Classic, Siamin Old Coursilla Pattayalla, Thaimaassa. Kilpailujen toiseksi viimeisenä päivänä katselimme aluksi naisten aloitusdraiveja, jotka olivat todella pitkiä ja hyvin suunnatuilta. Erityistä huomiota kiinnitti ruotsalainen Maria Hjorth. Hän ei ole mikään missityyppi, mutta erityistä huomiota herätti hänen pukeutumisensa. Se oli lähes Uuno Turhapuron luokkaa ja kaikkien etikettien vastainen. Salo Golfiin hänellä ei olisi asussaan ollut mitään mahdollisuutta päästä pelaamaan. Maria Hjorth paikkasi osittain vaatetushölmöilyään lyömällä aloituksellaan upeasti pisimmän draivin, noin 300 jaardia (yli 270 m) lievään alamäkeen.

Kentällä seurasimme kilpailua johtavaa Norjan Suzann Petterseniä, joka pelasi sinäkin päivänä hyvin, mutta putit eivät ihan optimaalisesti menneet sisään. Naiset pelasivat miesten klubitiltä, mikä tarkoittaa sitä, että kentän pituus oli 6534 jaardia eli 5975 metriä. Meri-Teijon kenttää on pidetty pitkänä kenttänä ja sen pituus on miesten keltaisilta tiiltä 5954 metriä.

Suzann Pettersonin tulivoimasta antaa kuvaa se, että hän oli ensimmäisellä väylällä (par 5) kahdella lyönnillä puttietäisyydellä. Putti tosin meni ohi ja Suzann sai tyytyä birdieen. Väylän pituus oli 475 jaardia eli 434 metriä.

Moni varmaan ajattelee, että helppoahan se on lämpimässä ilmassa lyödä pitkiä lyöntejä. Mutta asia ei olekaan ihan näin yksinkertainen. Thaimaassa kosteutta on paljon ja se lyhentää pallon lentorataa varsinkin pitkissä lyönneissä. Ilman suhteellisen kosteuden ollessa 100 % on 30-asteisessa ilmassa vettä n. 30 g/m³ eli kaksinkertainen määrä 18-asteiseen ilmaan verrattuna.

Kilpailun voittajan eli Japanin Ai Miyazaton tulos neljältä päivältä oli 21 alle parin! Suzann Pettersen oli hyvä kakkonen lyöntiä huonommalla tuloksella.

Vanhan kapteenimme Seppo Rantasen kanssa lähdin sitten toiveikkaana kokeilemaan samaa kenttää runsas viikko LPGA Tourin jälkeen.

Ajattelimme, että kenttä on varmaan helppo ja siinä onnistuu kuka tahansa tekemään hyvän tuloksen.

Heti ensimmäisillä väylillä kävi selväksi, että kenttä ei sittenkään taida olla kovin helppo. Bunkkereita oli paljon ja erityisesti greenin ympäristö oli hyvin miinoitettu ja greeni korotettuna. Lisäksi bunkkerit olivat syviä. Raffit olivat aika lyhyitä, mutta

Missähän on seuraava lyönti?

sitäkin pirullisempia, koska ruohona oli valtaosin bermudaruoho. Se on sellaista, johon pallo pysähtyy melkein paikalleen ja josta lyöminen on todella vaikeaa. Ruoho on monihaaraista, nousee lyönnin voimasta ylös ja on niin sitkeää, että ei lyönnin voimasta katkea. Mitään pallon greenille pysäyttävää kierrettä on turha odottaakaan.

Väylätkään ei ollut helppoa lyödä. Jos osui väylällä ennen palloa maahan, niin maila tuppasi takertumaan ruuhon ja kääntymään. Pallon rullaus jäi useimmiten hyvin lyhyeksi. Jopa draivi pysähtyi välillä miltei paikalleen.

Greenit olivat varmaan kisaan verrattuna jo hitaampia, mutta kuitenkin nopeampia kuin MeriTeijon greenit, hyvässä kunnossa ja huomattavasti vaikeampilukuisempia. Välillä kun ajatteli, että tässä voisi juuri vähän olla alamäkeä, niin pienelläkin kosketuksella pallo oli kymmenen metrin päässä ja kauempana lipusta kuin ennen puttia.

Kerran chippasin kahdenkymmenen metrin päästä reiästä ja lyönti tuli greenille, mutta jäi vähän vajaaksi reiästä. Seuraava chippi olikin sitten kolmenkymmenen metrin päässä reiästä, samalla puolella!

Kierros tuli joka tapauksessa tehdyksi ja tulokseni oli 93 (+21) enkä mielestäni pelannut edes erityisen huonosti. Kisassa naisista huonoimman tuloksen teki Venäjän Maria Verchenova, jonka tulos neljältä kierrokselta oli 308 (+20) eli kierroksen keski-arvo oli 77. Mutta Maria Verchenova ei olekaan virallinen LPGA-pelaaja, vaan hänet oli ilmeisesti kutsuttu houkuttelemaan venäläisiä turisteja katsojiksi. Seuraavaksi huonoimman tuloksen teki Wendy Ward kierroskeskiarvolla 75!

Jälkeenpäin minulla on herännyt sellainen ajatus, että Salo Golf voisi haastaa LPGA-naiset joukkuekilpailuun. Kumpikin osapuoli valitsisi 60 parasta pelaajaa (Salon Golf saisi ottaa tietysti miehiäkin). Peli pelattaisiin miesten klubitiiltä. Joukkuekisan tulokseen otettaisiin mukaan Salon Golfin paras pelaaja ja LPGA-joukkueen huonoin pelaaja. Uskon, että kisasta tulisi mielenkiintoinen ja tasainen. Kilpailun kustannusarvio on noin 1,4 milj. euroa. Nyt tarvitaan enää sponsori, että peli saadaan aikaan. Ensimmäisenä ilmoittautuva sponsori on etusijalla.

Terjo Ek, kapteeni

Thaimaa, golfaajan paratiisi

Terveisemme Thaimaan Pattayalta. Tulimme vaimoni Anna-Kaijan ja salolaisten golf-ystäviemme kanssa tänne kauko-itään tammikuun alussa golfmatkalle ja pakoon Suomen kylmää ja lumista talvea. AK ja minä olemme viettäneet osan alkutalvesta jo toistakymmentä vuotta täällä Thaimaan lämmössä eri puolilla maata. Maassa on runsaasti kenttiä, myöskin eri taseisia ja - hintaisia. Pohjois-Thaimaan Chiang Main seudusta olemme pitäneet erityisesti, mutta siellä ovat mielestämme haittana eri vuorokaudenaikojen isot lämpötilaerot, mikä aiheuttaa usein yskää ja nuhaa. Turistien suosimassa Cha-Amissa ja varsinkin Phuketissa golfaamisesta on tullut kallista, kysyntä ja tarjonta on hoitanut asian.

Pattayan alueella on käytössä tänäkin vuonna mukavan ajomatkan päässä 23 kenttää, jotka valtaosaltaan ovat niin kenttien kuin klubitilojenkin osalta hyviä. Me salolaiset olemme pelanneet alun toisellakymmenellä kentällä. Vaikka Pattaya on suosittu turistikohde niin kenttien hinnat ovat pysyneet suomalaisillekin sopivina.

Pattayan ranta on lomailijan keidas

Tähän vaikuttaa kenttien suuri määrä ja se, että monet tänne tulevat turistit hakevat täältä muuta viihdettä kuin golfia. Kaikki kentät ovat kaupungin ulkopuolella ja matkantekoon joutuu aina käyttämään erilaisia taxejä, jotka ovat meille suomalaisille edullisia. Kaikilla kentillä on caddien käyttö pakollista ja kun siihen on tottunut ei muuta vaihtoehtoa enää haluaisikaan. Me olemme pääsääntöisesti kiertäneet kentät kävellen, mutta on kenttiä, joissa on autopakko.

Pattayalla pelattiin 18 - 21 helmikuuta Honda - Ptt LPGA Thailand 2010 kilpailu, jossa olivat mukana maailman parhaat naisgolfarit. Tänä vuonna Minea

Laura Davies ykköstiillä

Blomqvist ei ollut mukana kilpailussa, joka pelattiin Siam Country Club Pattaya Old Course kentällä. Kisa oli nelipäiväinen ja osa meistä oli seuraamassa sitä kolmantena kisapäivänä. Kolmannen päivän jälkeen kisaa johti selvästi norjalainen Suzann Pettersen, jonka ryhmän peliä me seurasimme. Neljäntenä päivänä hänellä oli pahoja puttausvaikeuksia ja japanilainen Ai Miyazato ohitti hänet yhdellä lyönnillä ja voitti kisan tuloksella -21. Hauskanen juttu oli kun seurasimme kisaa netissä ja käytimme tekstin suomennusta, siinä voittajan nimi ilmoitettiin "Lintuinfluenssa Miyazato". Seuratessamme kilpailijoiden esittelyä lähtötiillä parhaat suosit saivat Laura Davies ja Michelle Wie. Laura Davies ei käyttänyt aloituspaikalla lainkaan tiitä, vaan hän löi rautamailalla lyöntipikkaan syvän kolon, jonka reunalle hän asetti pallon. Tästä hän aloitti myös draivaamisen. Viime vuoden voittaja mexikolainen Lorena Ochoa ei tänä vuonna yltänyt aivan kärkipäähän. Kenttä oli sanoin

kuvaamattoman kaunis ja trimmattu hyvään kilpailukuntoon. AK ja minä olemme pelanneet tällä kentällä vuosia sitten paljon, mutta kolme vuotta kestäneen kunnostustyön jälkeen emme olleet tunnistaakaan kenttää entisekseen. Me saimme maaliskuun alkuun varattua peliajan tälle kentälle, jolla on myös autopakko siten, että jokaisella pelaajalla on oltava oma auto. Saa nähdä saammeko griini-osumia syvien bunkkereiden ympäröimille griineille. Kenttä on kuitenkin mukavan mittainen, miesten klubitiiltä 6534 jaardia.

Golfaamisen lisäksi Pattayalla voi harrastaa mm. shoppailua ja uimista altaissa sekä meressä. Meikin olemme käyneet läheisillä korallisaarilla viettämässä aikaa ja uimassa puhtaassa merivedessä. Pääasiassa uimme kuitenkin hotellin altaassa. Juhlittukin on, hotelli oli järjestänyt ystävänpäivänä puutarhaan buffee illallisen ja runsaasti erilaista ohjelmaa. Oli tanssia orkesterin säestyksellä, erilaisia leikkejä ja tietysti kansainväliselle osaanottajajoukolle golfin tekniikkakisa. Vaativan kisan voitti selvästi suomalainen pariskunta, arvatkaahan ketkä, tietysti seuram-me kapteeni vaimonsa kanssa.

Muutama sana lomamatkkaansa suunnitteleville. Thaimaa on hyvä ja edullinen kohde matkailijalle. Pitkä lentomatka (10h) rasittaa jonkinverran, joten mielestämme tänne ei kannata tulla alle kahden viikon matkalle, mielellään vähän pidemmäksi ajaksi jos se on mahdollista järjestää. Joulutammikuu on ilmojen puolesta sopivia, helmikuussa ja varsinkin maaliskuussa ilmat alkavat lämmitä jo monille vähän liian korkeiksi. Kulttuuri ja ruoka poikkeaa selvästi siitä mihin olemme tottuneet Suomessa. Tietysti hyvätasoisista ravintoloista saa kansainvälistä ruokaa, mutta kannattaa totuutella nautittaviin Thai-ruokiin. Liikenne on oma lukunsa, matkamme seitsemännellä viikolla koimme ensimmäisen kerran ihmeen, moottoriajoneuvo antoi meille jalankulkijoille tietä katuja ylittäessämme. Suojatiellä ei ole mitään merkitystä autoilijoille, joskaan niitä ei useita kaupungissa olekaan. Täällä niinkuin muuallakin pätee sanonta "maassa maan tavalla" ja kireä pipo kannattaa jättää kotiin. Vielä eräs asia, jos on pidempi loma, niin niemimaan muihin valtioihin, Myanmariin, Cambodiaan, Laosiin ja Vietnamiin matkatoimistot järjestävät lyhyitä edullisia matkoja.

Terveisin Seppo ja Anna-Kaija